



Smrť

Oznam v popoludňajších správach rozhlasu bol stručný: zrútenie Boeingu 727 nad zátokou San Francisca - 129 mŕtvych. Príčina nešťastia nie je známa. To, čo sa stalo, nebolo naplánované. Cestujúcich katastrofa prekvapila. Smrť prišla ako „zlodej v noci“.

Kde jestvujú ľudia, vždy jestvuje možnosť život stratit'. Vždy je tu doma i smrť. Nemá zmysel pred tým zatvárať oči. Transplantácie srdca, prísun čerstvých buniek, operácie pri zmrazení a iné vymoženosti lekárskej vedy pomáhajú život predĺžiť o rok, dva, päť, avšak smrť ako neodškriepiteľný fakt ľudskej existencie nikdy nezlikvidujú. Smrť, ako koniec ľudského života, bola vždy otázkou, ktorá zaujímala ľudstvo od počiatku. Už staroveké civilizácie Indov a Grékov sa zaujímali o otázku zmyslu života. K tejto smutnej skutočnosti sa chceli postaviť múdro a nájsť v nej niečo pozitívne a niečo dobré. Primitívne národy nad mŕtvym beznádejne plačú, náboženské obrady majú pesimistický charakter. Pociťujú strach pred zánikom života, ale nesnažia sa nejako pochopiť fakt smrti. Fenomén strachu pred smrťou vždy doprevádzal ľudské bytie. Človek pri stretnutí „tvárou v tvár“ so smrťou pociťoval strach. Začal sa pýtať po zmysle života, po hodnote všetkého ľudského konania, po tom, akú má cenu smrť spravodlivého a bezbožníka. Pred týmto problémom, že človek sa raz narodí a raz zomrie, neunikol ani Izraelita, človek vyvoleného Božieho národa v Starom zákone. Začal sa aj on zaoberať touto otázkou, aký zmysel má jeho život, čo bude s ním až raz skončí svoje putovanie po zemi, v momente smrti? Avšak úplnú odpoveď nenašiel. Vytváral si v mysli rôzne predstavy o smrti. Tie boli často deformované kultúrou okolitých národov. Na rozdiel od okolitých národov Izraelský človek bol monoteistický. Vedomý si svojho vyvolenia veril, že jeho duša po „dňoch naplnených životom“ sa ocitne v podsvetí, kde bude čakať na vyslobodenie, na odmenu za svoj život. Veril, že sa nerozplynie do éteru. Postupne s

rozvojom civilizácie, vidiac, že on snažiac sa svoj život žiť spravodlivo, začína sa zamýšľať nad otázkou ako je to v podsvetí s dušami bezbožníkov a spravodlivých. Je ich smrť rovnaká? Akú má potom cenu náš život a čo je vlastne podsvetie? Chce mať aspoň akú takú predstavu o podsvetí, preto si vytvára predstavy a obrazy o ňom. Život Izraelského národa bol cez celé obdobie poznačený rôznymi vojnami, odvrátením do zajatia a rôznym iným utrpením. V utrpení neustále sa nachádzajúci človek hľadá zmysel a pôvod všetkého zla vo svete, zmysel a dôvod, prečo musí zomrieť. Zánik pociťoval ako úhlavného nepriateľa. Toto utrpenie sa vtrelo medzi ľudí už v raji, keď prvý rodičia svojou pýchou a neposlušnosťou voči Bohu zavrhl priateľstvo s ním. K tomuto poznaniu prišiel človek vtedy, keď sa oddal modloslužbe a vzdialil sa od Boha. Ako trest nasledovalo utrpenie, nepokoj. Prvotný hriech spáchali rodičia celkom slobodne a vedome. Takto sa hriechom odlúčili sami od lásky Božej, v prirodzenosti ktorej nebolo, aby človek uzrel zánik života. Veď všetky hriechy ľudstva sú vlastne odlúčením sa človeka od priateľstva s Bohom. Tak, ako na začiatku u prvých ľudí, tak to pokračovalo a pokračuje cez celé dejiny ľudstva. Hriech prináša hriech a za ním nasleduje smrť. Poznanie toho všetkého čerpal starozákonný človek z inšpirovaných kníh Písma svätého. Tie zahrňovali v sebe všetky otázky ľudstva a kládli pred človeka aj otázku utrpenia a smrti. V knihách Starého zákona nebola ešte vyriešená celkom otázka zmyslu a zániku života. Bol tu daný len prísľub vykupiteľa verných duší z podsvetia, osloboditeľa z pazúrov smrti. Až novozákonnou obetou Ježiša Krista na kríži bola smrť zahrnutá ako nepriateľ človeka, ako vládca nad ríšou zosnulých. Ježiš Kristus svojou smrťou a zostúpením do podsvetia vyslobodil duše spravodlivých z tieňa smrti. Pohľad na smrť u človeka novozákonného je radostnejší, lebo smrť pre neho je iba prechodom z časného do večného života v spoločenstve všetkých verných Bohu.



Lateránska bazilika

R.: Až raz vstanem zo sna, uzriem tvoju tvár, Pane.

- 1 Vypočuj, Pane, moju spravodlivú žiadosť, všimni si moju prosbu pokornú.
- 2 Nakloň sluch k mojej modlitbe, čo plynie z perí úprimných.
- R
- 3 Pevne drž moje kroky na svojich chodníkoch, aby moje nohy nezakolísali.
- 4 K tebe, Bože, volám, lebo ty ma vyslyšíš. Nakloň ku mne sluch a vypočuj moje slová.
- R.
- 5 Chráň ma ako zrenicu oka, skry ma v tóni svojich perutí.
- 6 Ja však v spravodlivosti uzriem tvoju tvár a až raz vstanem zo sna, nasýtím sa pohľadom na teba.
- R.

Hamletovské „byť, či nebyť“ vyjadrené v budúcom čase tvorí najzákladnejšiu otázku ľudstva: „budem, alebo nebudem?“. Každý, kto si ju kladie, nesie v sebe už aj odpoveď: nebytie si nevieme ani len predstaviť. Túto dilemu života asi najvýstižnejšie vyjadril psychicky ťažko trpiaci pán, ktorý po opisani svojich zúfalých dní a nocí prosil o „prekliatie k večnému nebytíu, aby som aspoň po smrti mal pokoj“. Jeho predstava nebytia fakticky znamenala „byť v pokoji“. Predchádzajúce dni viedli na cintorín veriacich i neveriacich (hoci ich radšej rozdeľujem na praktizujúcich a nepraktizujúcich kresťanov). Tu si však boli v niečom rovní. Stojac nad hrobom svojich blízkych, jedni i druhí si kládli tú istú otázku: môj otec, matka, brat, sestra tu leží v podobe hŕstky hlíny? Ak sa ku nim prihovám, hovorím s predstavou, ktorú už nosím iba vo svojej hlave? Podstatou života je láska a láska je dialóg medzi osobami a medzi Bohom. Ten pokračuje aj po smrti. Ako presne, to si v našom ľudskom chápaní nevieme predstaviť. „Večné svetlo, večná blaženosť, radosť nášho Pána, slávna neporušiteľnosť“ - sú len náznaky, ktoré nám Biblia a liturgia ponúka. Večný život je témou našej viery. Viera však neznamená len nádej v náš budúci večný život. Súčasť Kréda, Vyznania viery, je aj veta „verím v spoločenstvo svätých“, teda v možnosť už počas tohto života v Bohu komunikovať aj s tými, čo žijú, ale sú ďaleko od nás, ako aj s tými, čo nás opustili. Kto už tu na zemi verí v živého Boha a Boha živých, podobne ako sa v modlitbe rozpráva s ním, rozvíja svoje vzťahy aj s ľuďmi na tomto i druhom svete. Je to iná skúsenosť, ako stretnúť niekoho živého na ulici, ale je to reálna skúsenosť viery.

Od prežívania viery vo večný život odvádzajú dve cesty: jednu bol platónsky dualizmus, ktorý pohrdal telom ako väzením a hlásal, že až duša oslobodená z otroctva tela žije plným životom. Alebo saducejský ateizmus bohatých ľudí, ktorí aj napriek tomu, že sa považujú za elitných veriacich, skladajú všetku nádej do prítomného bohatstva, starosti oň a jeho užívania. Okrem viery takýmto deleniam protirečí aj ľudská skúsenosť. Predstavme si, a najlepšie sami seba, že nám pre chorobu či po havárii musia amputovať postupne obe nohy. Žiť sa dá i bez nich, a predsa taký človek cíti fantómové bolesti a potrebuje i svoje nohy, chýbajú mu a nevie si ich odmyslieť, niekedy ho dokonca bolia. Nehovoriac o mimoriadnych javoch v životoch svätcov, keď sa celé hodiny vznášali v extáze nad zemou, keď ich nepálil oheň, keď žili celé mesiace ba roky iba z prijímania Eucharistie, a to sú aj mnohé prípady z nedávnej minulosti, keď sa už dobre rozlišovalo medzi vedou a poverou. To nie je dôvod viery, len potvrdenie, že spojenie duše a tela má ozaj široké možnosti. Ako sa bude prejavovať, to budeme môcť zakúšať celú večnosť. Či bude šťastnou komunikáciou lásky alebo prekliatou samotou egoizmu, závisí od toho, ako dnes žijeme v spojení s našim terajším telom.

Ježiš na provokačne premrštený praktický príklad o žene a siedmich mužoch odpovedá biblicky. Ak sa Boh nazýva Bohom Abraháma, Izáka, Jakuba, je jasné, že praotcovia žijú. Inak by bol Boh Bohom mŕtvych. Je to pozvanie aj pre nás. Ježišovo vzkriesenie je aj pre nás závdavkom budúcej slávy, ktorá dáva zmysel našej práci i odpočinku, zapieraniam i obeťam, nádeji a láske. Pre veriaceho večnosť jestvuje už dnes.

Marián Gavenda

„Boh existuje, ja som sa s ním stretol“ - takto nazval André Frossard svoju knihu, ktorá spôsobila v kresťanskom svete veľký ohlas. Je však vôbec možné stretnúť sa s Bohom? Zdá sa, že v evanjeliách sa to dialo dosť často, aj keď dosť nečakane. Ale Písma nie sú len spomienkou na zašlé časy; sú o Bohu a o nás, o našom živote s Bohom.

Ján Krstiteľ, „keď videl Ježiša ísť okolo, povedal: „Hľa, Boží Baránok“ Jn 1, 36).

Ježiš ide okolo... Sú situácie, keď je Ježiš tak blízko, a my ho nevidíme. Chvilie milosti, ktoré premárnime, pretože sme si ho predstavovali ináč, pretože sme mali iné očakávania.

„Bojím sa Ježiša, ktorý ide okolo len tak,“ volá Augustín v jednej zo svojich kázni. Áno, bojím sa Ježiša, ktorého by som nechal len tak prejsť okolo bez povšimnutia, zabratý do svojich záležitostí - alebo dokonca do rozprávania o ňom, do práce pre neho; bojím sa Ježiša, ktorého by som vypočul ako emauzskí učenici, ale nepozval ho ďalej.

Vojtech Kodet „ Učenie “

Sväté omše v 32. týždni Cezročného obdobia (C)

8.XI. pondelok

17.00 *Za zosnulých, pochovaných v kostolnej krypte*

9.XI. utorok

17.00 *Za ě Jozefa a Helenu Oravcových a dcéru*

10.XI. streda

17.00 *Za ě Imricha a Agnešu Lošovských*

11.XI štvrtok

17.00 *Za ě Petra Pešku*

12.XI. piatok

17.00 *Za ě Antona a Bertu Kolátových a rodičov*

13.XI. sobota

8.00 *Za ě Jozef Adamčik – 20. výročie úmrtia*

Upratovanie kostola č.d. 126- 150

14.XI. 33. nedeľa Cezročného obdobia

8.00 *Za ě Jozefa Tibenského a rodičov*

Lektori: Jelínková, Moravčíková

9.15 *Za farníkov*

Lektori: Hajičková, Kordošová

Liturgický kalendár

8.XI. pondelok	sv.Bohumír, biskup
9.XI. utorok	Výročie posviacky Lateránskej baziliky - sviatok
10.XI. streda	sv.Lev Veľký, pápež, učiteľ Cirkvi
11.XI. štvrtok	sv. Martin z Tours , hl.patrn Bratislavskej arcidiecézy
12.XI. piatok	sv.Jozafát, biskup a mučeník
13.XI. sobota	sv. Stanislav Kostka, sv.Anežka Česká

Veriť a vedieť

„Viera a rozum sú ako dve krídla, ktorými sa ľudský duch povznáša ku kontemplácii o pravde.“ Tak sa začína encyklika pápeža Jána Pavla II. Fides et ratio. Táto encyklika jasne ukazuje možnosti vzájomnej podpory rozumu a viery na ceste k pravde a osobitný dôraz kladie na vzťah filozofie a teológie. Dnes však čoraz viac prichádzame na isté vedecké javy, ktoré nesporne poukazujú na tie skutočnosti, ku ktorým dospela viera. Ako sa zdá, v centre pozornosti už nie sú filozofia a teológia, ale iné vedné odbory. Tak teológ benediktín, vedec a učiteľ mystiky a meditácie Willigis Jäger, keď hovorí o tom, čo bude v budúcnosti určovať vzťah viery a vedy, zdôrazňuje, že k opätovnému objaveniu metafyziky nás privedú fyzici a biológovia. Oni totiž, ako hovorí Jäger, svojimi výskumami čoraz viac a viac prichádzajú k hraniciam myslenia, kde sa stretávajú so skutočnosťou, o ktorej nemôžu pochybovať, ale nemôžu ju ani zachytiť logickými prostriedkami alebo prostriedkami analytického myslenia.

Takéto svedectvo poskytol známy nemecký fyzik Max Planck, keď povedal: „Stal som sa pobožným, keď moje rozmyšľanie zašlo až po svoje krajné hranice a potom som už viac nemohol rozmyšľvať.“ Potvrdzuje to aj mnoho ďalších vedcov ako Albert Einstein či Wolfgang Pauli. Známa veta Wernera Heisenberga: „Prvý glg z kalicha prírodných vied z nás robí ateistov. Ale na dne toho kalicha na nás čaká Boh.“

Človek zrejme môže vo svojom živote robiť hlúposti, vyslovovať nezmysly, opíjať sa úspechmi – ale všetko hovorí v prospech tvrdenia, že o Bohu by sa malo hovoriť až po mnohých a mnohých rokoch výskumov a skúšok. V tomto smere napísal Max Dizdar svoju majstrovskú báseň BBBB. Mysleli sme si totiž, že vieme toho naozaj veľa, že sme v našom živote už veľa skúsili, ale v skutočnosti, ako sa to ľudovo povie, nevieme o tom „ani ceknúť“. Táto báseň BBBB alebo Planckovo, respektíve Pauliho konštatovanie sa zhodujú aj s veršom Iva Andriča: „Boh tak dobre mlčí, až uvažuje o tom, že ani nejestvuje. Ale on je tiché srdce všetkých atómov.“ Veda, mystika, viera a poetika tak vlastne spočívajú na rovnakých základoch a vedú k rovnakému cieľu. Ten, kto skúsil to nepochopiteľné oduševnenie tušením, vie, že na prahu takéhoto tajomstva človek onemie a odmlčí sa preniknutý obdivom. Slová sú iba bledí sprostredkovatelia tohto hlbokého zážitku.

Opití tajomstvom a krásou sa vedci podobne ako mystici a básnici pokúšali nájsť obrazy. Ich ústa a perá produkovali silné výjavy. Tie však blednú a strácajú na význame, ak sú to iba suché interpretácie cudzej a nie vlastnej skúsenosti. Epigóni sa chceli načas obohatiť tými poznatkami, aby dosiahli rýchly úspech alebo si vydobyli uznanie. Nebrať Božie meno nadarmo, ako to prikazuje druhé Božie prikázanie, sa môže týkať aj tých priveľmi horlivých kazateľov, ktorí príliš ľahko odriekavajú istotu a poznatky o viere, ktoré nie sú plodom ich vlastnej skúsenosti. Často pri tom môžeme od nich počuť odsudzovanie alebo zveličovanie - ale je to Boh? Preto budú bližšie k pravde tie skúsenosti svätých a mystikov, ktoré hovoria o bezvýhradnej a bezhraničnej láske a zmysle, ktorý je votkaný do existencie. Takáto skúsenosť vyvoláva vo veriacom človeku už iba obdiv. Práve takto prichádzajú k podobným stanoviskám aj vedci. Einstein o tom hovorí, že pobožnosť vedca je „v nemom obdive harmónie prírodných zákonov, v ktorých sa objavuje prevaha rozumu a kde každé

zmysluplné uvažovanie človeka je len ich bledým odrazom... Bezpochyby je tento pocit úzko spätý s pocitom, ktorý naplňa všetky veriace bytosti v každom čase“.

Veda a viera, najmä ich mystický základ vedie rôznymi cestami k rovnakému cieľu. Ak občas hrozí nebezpečenstvo, že náš rozum určí hranice a vyhlási Boha za mŕtveho, možno sme sa ešte nedostali na dno kalicha prírodných vied. Lebo tam nás nemôže čakať nikto iný ako sám Boh. Tí, ktorí sa tam dostali, môžu podať svedectvo svojim údivom a vierou. A nakoniec poklonou a veršami. Verše sú občas to jediné, čím môžeme pripraviť príchod Boha, ako to povedal filozof Heidegger. Tak vedec aj veriaci stoja pred veršami a vo veršoch ako vo svojom prvotnom prostredí, dôstojnom Boha i človeka.

Anton Šuljič „Dobry manažér“

Miloval si ma až do konca

*Pane Ježišu Kriste,
v predvečer svojej smrti
si nám zanechal pamiatku svojej lásky.
Večeral si so svojimi učeníkmi
a sám seba si im dal v chlebe a víne.
Lámal si chlieb ako symbol svojej smrti,
v ktorej budeš zlomený pre nás všetkých,
aby si uzdravil a spojil všetky zlomeniny a črepy v nás.
Pozdvihol si kalich,
ako symbol naplnenia tvojej lásky v smrti,
keď za nás vyleješ krv.
Nik nemá väčšiu lásku ako ten,
kto položí svoj život za svojich priateľov.“ (Jn 15,13)*

*Daruj mi nový pohľad na tajomstvo Eucharistie,
v ktorej si sa obetoval za mňa,
aby som mohol budovať svoj život na tejto obete.*

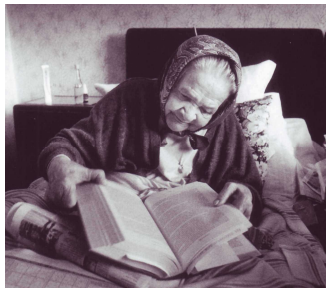
*Po hostine plnej lásky a nehy
si sa utiahol do Getsemanskej záhrady.
Tam ťa učeníci opustili. Zaspali.
Zaujímalo ich len to, akí sú unavení.
Ty si musel čeliť svojmu strachu,
bezmocnosti, osamelosti a nepochopeniu.
Bojoval si s Bohom
a nakoniec si vyriekol modlitbu,
ktorú si naučil aj nás:
„Otče, buď vôľa tvoja!“*

*Daj, nech sa modlím týmito slovami,
keď nerozumiem tomu,
čo sa v mojom živote deje.
Teba prišiel v strachu posilniť anjel.
Pošli aj mne svojho anjela,
keď ma prepadne strach
a ja sa mu nebudem vedieť ničím ubrániť.
Posilni ma pomocou anjela,
aby som aj ja v modlitbe
vzpriamene kráčal svojou cestou.
Amen.*

Anselm Grün OSB „Daruj mi široké srdce-modlitby“

Triedenie

Vo svojej knižnici mám otrasný neporiadok. Namiesto systematicky roztriedených publikácií a tematicky usporiadaných celkov v nej vládne permanentný chaos. Nedávno som zistil, že i neporiadok môže vytvoriť inšpiratívnu kombináciu



kníh. Zbadal som, že na jednej polici mám vedľa seba detektívku, cestovný poriadok a Bibliu. Publikácie rôznych autorov, významov i osudov.

Detektívku som prečítal raz, a vzhľadom na to, že trpím ešte na celkom dobrú pamäť a viem, že vraždu susedovej slúžky spáchal miestny zubár, nebudem ju čítať druhý, ani tretí raz. Radšej ju venujem niekomu zo svojich priateľov. Veď rovnakou cestou som k nej prišiel i ja. Zmizne z knižnice.

Cestovný poriadok má vzhľadom na ostatných susedov v polici len obmedzenú platnosť, asi ako kalendár, a pretože už od vlašajška neplatí, hneď zajtra bude nasledovať detektívku. S tým rozdielom, že ho nedám priateľovi, ale do zberu.

Biblia. Na rozdiel od detektívky je obsah jej príbehov pri každom čítaní nový, výzvy sú inšpirujúce. V porovnaní s cestovným poriadkom má trvalú platnosť. Zatiaľ to vyzerá tak, že sa do knižnice vráti.

Max Kašparů „V spätnom zrkadle“

Lectio divina Túžba, ktorá menila život

Lk 19,1-10

¹Potom vošiel do Jericha. ²A tu, muž, menom Zachej, ktorý bol hlavným mýtnikom a bol bohatý, ³túžil uvidieť Ježiša, aby vedel, kto to je, no pre zástupy ho nemohol zazrieť, lebo bol malej postavy. ⁴Bežal teda napred a vyšiel na divý figovník, aby ho odtiaľ videl, lebo tadiaľ mal ísť. ⁵Keď Ježiš prišiel na to miesto, pozrel hore a povedal mu: Zachej, pod' chytré dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome. ⁶On chytré zišiel a s radosťou ho prijal. ⁷Všetci, ktorí to videli, reptali: K hriešnemu človeku si vošiel oddýchnuť. ⁸Ale Zachej povedal Pánovi: Pane, polovicu svojho majetku dávam chudobným a ak som niekoho v niečom oklamal, vrátim to štvornásobne. ⁹Ježiš mu odpovedal: Dnes prišla spása do tohto domu, veď aj on je Abrahámovým synom. ¹⁰Lebo Syn človeka prišiel hľadať a spasíť, čo zahynulo.

Ďalšie čítania: Múd 11,22 - 12,2; 2 145,1-2.8-11.13-14; 2Tes 1,11 - 2,2

1 ČÍTANIE:

Ježiš spolu s učeníkmi vystupoval do Jeruzalema na veľkonočné sviatky. Cestou sa rozhodol navštíviť Jericho. Pri príležitosti sviatkov prechádzalo cez Jericho veľa karaván. Ich príchod do mesta spôsobil u obyvateľov veľký rozruch, avšak tentoraz bol centrom záujmu galilejský učiteľ, ktorý mal povest' zázračného liečiteľa a divotvorcu. Jericho bolo významným obchodným centrom, bývali v ňom rímski úradníci, vojaci, cudzinci z rôznych krajín a žilo tu aj veľa mýtnikov. Zachej bol hlavným z nich. Úlohou mýtnikov bolo vyberať nepriame dane a poplatky od obyvateľov v provinciách. Výšku cla a poplatkov si mýtnik určoval sám, preto nebol problém pri tomto zamestnaní zbohatnúť. Pre

ich obohacovanie sa a spoluprácu s Rimanmi boli mýtnici v Izraeli nenávidení a označovaní ako verejní hriešnici.

Zachej počul o Ježišovi. Počul o jeho láskavom a súcitnom správaní sa k jemu podobným vyvrheľom, ktorých sa Židia štítali a opovrhovali nimi. Zatúžil poznať Ježiša pre neho samého. Nie preto, aby mu Ježiš pomohol uskutočniť nejaké jeho predstavy alebo plány. To, čo počul o Ježišovi, v ňom prebudilo túžbu po lepšom živote. Ako Žid poznal Písmo a uvedomoval si svoju hriešnosť. Veľmi túžil Ježiša čo i len vidieť. Uvedomil si, že pre veľký zástup to nebude možné. Preto zámožný výberca daní vyliezol na strom a čakal, kým bude Ježiš tade prechádzať.

Ježiš videl do srdca tohto hriešnika. Vedel, že pod jeho svetáckym a sebavedomým zjavom je srdce plné túžby po obrátení, novom živote. Preto ho vyzval, aby zišiel dolu, lebo chce navštíviť jeho dom. Zachej ostal prekvapený, že si Kristus vybral práve jeho, človeka tak nehodného. Poctený týmto nečakaným pozvaním ihneď splnil Ježišovo želanie a s veľkou radosťou ho prijal do svojho domu.

Reakcia svedkov tejto situácie je iná. Sú pohoršení a urazení, že si Ježiš nevybral ich, pretože sa považovali za oveľa lepších a nábožnejších od mýtnika. Zachej opätuje Ježišov prejav lásky a verejne sa vyznáva zo svojich hriechov a chce konať pokánie (8.verš). Ježiš poznal zmýšľanie zástupu a preto verejne obhajuje svoje konanie. Vyhlasuje ho za Abrahámovho syna, ktorý sa pre svoje hriechy stratil a práve jeho veľká túžba po zmene života ho zachránila.



MEDITÁCIA:

Uvažujme, prečo sa líši Ježišov pohľad na Zacheja od pohľadu jeho súčasníkov.

Ako pozerám na ľudí okolo seba ja? Vidím ich pohľadom Ježiša?

Zachej bol označený ako verejný hriešnik, ale verejne vyznal svoje hriechy a začal konať pokánie. Viem sa úprimne tešiť z ľudí, ktorí sa vrátili do cirkvi a pomôcť im na ceste za Ježišom?

Pokánie, ktoré nepôsobí zmenu v živote, nie je pravé. Aké pokánie robím ja?



MODLITBA:

Ježiš sa pozerá na Zacheja očami milujúceho Boha, vidí v hĺbke jeho srdca dobro, ktoré ostatní nevidia. Poďakujme Ježišovi za jeho láskavý a zhovievavý pohľad na nás samých. Nám ľuďom sa často stáva, že sa na druhých dívame zhora. Poprosme Boha, aby očistil náš pohľad na ľudí, ktorých nám poslať do cesty. Ježiš túži prísť do srdca každého z nás a prebývať v ňom. Pokúsme sa prijať ho s radosťou, ako to urobil Zachej.



KONTEMPLÁCIA:

Múd 11,22 - 12,2 ospevuje nekonečnú Božiu moc a lásku, ktorá sa znižuje k človeku, opätovne mu odpúšťa jeho poklesky a povzbudzuje ho, aby zanechal zlo a vrátil sa k svojmu Stvoriteľovi. Svätý Pavol nám v 2Tes 1,11 - 2,2 predkladá krásnu modlitbu za upevnenie povolania veriacich a požehnanie diela viery, ktoré konajú, aby bolo oslávené Ježišovo meno v ich životoch, podobne ako sa oslávalo v Zachejovom živote.

www.fara.sk/vistuka

www.vistucespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku